

Altid allerede elsket. Gud kommer os i forkøbet.

1.søndag efter påske 2017. Konfirmation

Evangelieteksten til 1.søndag efter påske, konfirmationsdagen, læser vi i Johannesevangeliet kap.20, vers 19-31:

Om aftenen den samme dag, den første dag i ugen, mens disciplene holdt sig inde bag lukkede døre af frygt for jøderne, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde til dem: "Fred være med jer!" Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og sin side. Disciplene blev glade, da de så Herren. Jesus sagde igen til dem: "Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer." Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde: "Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt." Thomas, også kaldet Didymos, en af de tolv, havde ikke været sammen med dem, da Jesus kom. De andre disciple sagde til ham: "Vi har set Herren." Men Thomas sagde til dem: "Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke."

Otte dage efter var hans disciple atter samlet, og Thomas var sammen med dem. Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: "Fred være med jer!" Derpå sagde han til Thomas: "Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side og vær ikke vantro, men troende." Thomas svarede: "Min Herre og min Gud!" Jesus sagde til ham: "Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror."

Jesus gjorde også mange andre tegn, som hans disciple så; dem er der ikke skrevet om i denne bog. Men dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn.

Amen.

Første søndag efter påske er en gammel konfirmationsdag. Sådan hjælper kirken os med at holde traditionerne i hævd. Dagen i kirkeåret med dens fastlagte tekster passer godt til konfirmationen, fordi vi efter påske bliver sat i samme situation som disciplene, der baksede med, hvad de skulle tro og mene om det, der var sket. Ja, om de overhovedet kunne tro. Disciplene var en slags konfirmander, der havde svært ved at finde ud af, hvad de skulle mene og tro. Men de ville så usigeligt gerne. For de var gennem samværet med Jesus blevet klar over, at det er troen på kærligheden, der skaber den - og at det er kærligheden, vi lever af.

Sådan er det med mange af os, vi har svært ved at tro, men vi vil så gerne. Derfor tales og synges der så meget om tro i kirken – i salmer, i bønner, i trosbekendelsen, i bibelteksterne. Netop **ikke** fordi vi kan det, men fordi vi har så svært ved det og indtrængende beder om at få troen givet.

Midt i disciplenes kreds står så Thomas. Den tvivlende, vantro Thomas har traditionen kaldt ham. Hvad Thomas tvivlede på, var ikke, om Jesus levede. Det kunne han jo se. Men han kunne ikke tro, at der var tale om den samme mand, som var blevet pint, korsfæstet, død og begravet. For ham var opstandelsen løgn og indbildning, hvis ikke den havde fundet sted i den skinbarlige virkelighed, som han kendte så godt. Thomas ville ikke tro på eventyr, han ville ikke bides noget ind, han ville have fingrene i den bløde sårbare virkelighed, den, der gør godt, den, der gør ondt. Det fik han da så:

Jesus kom ind med sit: "fred være med jer". Han stillede sig foran ham, og Thomas kunne kun stamme: "min Herre og min Gud", for livet var - i ét nu - smukt og guddommeligt, trods sårene, trods smerten, trods tvivlen. Den korsfæstede og den opstandne var den samme. Det var den tro, Thomas fik med sig, det er den tro, vi må

bede om, ikke en tro på et forældet verdensbillede og usandsynlige undere og mirakler, men en sandsynlig tro på, at livet er forunderligt levende. Vi kan ikke, som de kunne dengang, stikke fingrene i Jesu sår, men verden er stadig fyldt med sår og smertehuller, vi kan stikke fingrene i. Vi kan vanskeligt blive fri for at se og røre ved smerten og elendigheden, og det skal vi heller ikke. Kristendommen er ikke en flugt fra virkeligheden, men et nyt syn på den, den åbner vore øjne for livets skønhed, den svøber os i kærlighedens historie, sådan så livet er livet værd, hvad vi end måtte komme ud for.

Det var derfor, Gud lod sin søn stå op fra de døde. Midt i graven, midt i døden, midt i det, der tilsyneladende var den brutale sandhed om menneskelivet, fortalte han os en anden sandhed. Vi troede måske som Thomas, at ondskaben og døden havde vundet, vi troede, at livet var grimt og meningsløst, men Gud gav os en anden sandhed: at livet er vidunderligt og værdifuldt. Det liv, han har skabt, det liv, han har givet os, det liv, han vil give os.

Den kristne tro er ikke en tro på en anden verden, et andet sted, den er ikke en flugt fra virkeligheden, men et andet lys på den, en anden fortælling om den. Derved kan den forandre verden, omskabe den, så den bliver værd at stikke fingrene i.

Men Thomas nåede faktisk ikke at røre ved sårene. Han skulle heller ikke ud at lede efter Jesus og kalde på ham. Han skulle ikke spørge efter meningen med livet. Nej, Jesus kom ham i forkøbet og gav ham troen, før han overhovedet havde bedt om den. Thomas svarede selv. "Min herre og min Gud" var det eneste han kunne sige. Det var nok. Sådan er det med Gud. Han kom først. Han kommer os i forkøbet. Han skabte verden, længe før vi mennesker kom til. Hans guddommelige fantasi gav os elefanter, bænkebidere, mælkeveje og klumpfisk, ting, som vi aldrig selv havde fundet på. Han skaber

uafladeligt verden på ny, sådan så vi ikke selv skal opfinde den. Han gav os et sted at blive født, et sprog, et folk, en familie at begynde fra, sådan så vi ikke selv skulle vælge. Da vi blev døbt, lovede han at være med os alle dage indtil verdens ende. Det lovede han, inden vi selv bad om det, inden vi kunne fremstamme andet end en klynken. Han ved, hvad vi beder om, inden vi selv er klar over det, han kommer os ustandselig i forkøbet og overrumpler os.

En af de bedste fortællinger i Bibelen er den om drengen, der løb hjemmefra, også kaldet "Den fortabte søn". Da alt var tabt, alt det han havde fået givet, og drengen selv følte sig fortabt, ville han – måske lidt beregnende - gå hjem til sin far og fortælle, at han havde fortrudt sin sjuskede handle måde og nu bad om tilgivelse. Han repeterede sin anger og syndsbe kendelse hele den lange vej hjem på bare fødder: "Far jeg har syndet mod himlen og mod dig". Men han fik slet ikke brug for ordene. Længe inden han nåede frem, havde faderen set ham og kom ham i møde med udbredte arme, og inden han overhovedet hakkende og stammende havde fået ytret noget som helst, havde faderen udtrykt sin glæde over at se ham og arrangeret en fest, fordi han ville dele sin glæde med andre.

Det er sådan, Gud er, Han kommer os i forkøbet. Længe inden vi kan fremstamme en tro sbekendelse og bekende vore synder og fortræffeligheder giver han os sin kærlighed. Og lige meget hvordan og hvor meget vi forspilder det liv, han har givet os, vil han tage imod os med en velkomstfest.

En af dem, som har forstået det, var musikeren, filosofen, fysikeren, Peter Bastian, som måske de ældre generationer kender til. Gennem hele livet havde han søgt og anstrengt sig for at finde en mening og en tro, han havde ledt på alle hylder blandt alle de varer, som tilbydes på ideernes og religionernes marked. Han havde anstrengt

sig til det yderste for at blive dygtigere og klogere på livet og sig selv.

På hans gamle dage skete det så. Der var ikke mere at lede efter. Han havde prøvet det hele. Undtagen ét. Han var ikke døbt. Og der ved døbefonten fandt han ro som 72-årig. Han fandt i kristendommen og troen på Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd en helhed, som kunne favne livets modsætninger. Han fandt en betingelsesløs omfavnende kærlighed. Han følte sig, som han sagde: "altid allerede elsket".

Det var også det Thomas gjorde, da Jesus stod foran ham. Følte sig altid allerede elsket. Så stærkt, at han måtte give den kærlighed videre, som han havde mødt hos Jesus. Thomas rejste efter sigende til fjerne lande, Indien og Kina, for at fortælle videre om Guds kærlighed.

Thomas havde et tilnavn, han hed Didymos, tvilling. Måske var tvillingerne begge to i ham selv. Måske var de Troen og Tvivlen. Måske blev de ved med at arbejde i ham og hjælpe hinanden frem. Der er nogen der har kaldt tvivlen for troens motor, og sådan en motor er god at have. Så falder man ikke hen i bevidstløs skråsikkerhed, så tager man ikke noget for givet. Men omvendt giver troen på Gud fred og retning, når man er faret vild i alle tilværelsens tvivlsomme kringelkroge.

Kære konfirmander:

I skal ikke vente, til I er 72 år med at blive døbt. Det er I allerede, og i dag vil Gud bekræfte, at I er hans børn. I har for længst fået hans ubetingede kærlighed. Den skal I ikke gøre jer fortjent til. Mange andre steder i livet skal vi præstere og gøre os fortjent, måles og vejes, men forholdet til Gud er præstationsfrit område. Selvfølgelig

skal vi opføre os ordentligt, være gode ved hinanden og hjælpe, hvor der er brug for hjælp, men gode gerninger er ingen betingelse for at høre Gud til. Omvendt gør vi det gode, fordi vi har fået noget først, og så kan vi ikke lade være. Gud vil gerne dele ansvaret for verden med os, han vil gerne have os til at give kærligheden videre. Det, vi har fået for intet, må vi give videre for intet.

I har fået forskellige evner, forskellige ressourcer med jer i livet. Brug dem fornuftigt, kærligt og ansvarligt. I har også fået tvivlens nådegave ligesom Thomas. Den vil styrke jeres tro. Når så I bliver trætte af at gruble og stille spørgsmål, så husk, at I er døbt, og husk at kirkens dør altid står åben for jer. Gud er med jer alle dage indtil verdens ende. I er **altid allerede elsket**.

Amen